

KAPITOLA 1

Mare

Jakmile mi to dovolil, vyškrábala jsem se na nohy.

Pak se mnou řetěz znovu škubl. Kolem krku jsem měla obojek s ostny, které se mi zarývaly do kůže, ale prozatím ne tak moc, aby mi ji rozedraly do krve. Ovšem zápěstí už mi krvácela z ran vzniklých během dnů, kdy jsem byla sice v bezvědomí, ale už v zajetí a v těsných okovech. Do bílých rukávů potřísněných temně rudou zaschlou krví se mi vpíjela čerstvá, jasně červená krev svědčící o mých mukách. To aby Mavenovi dvořané viděli, kolik jsem toho už musela vytrpět.

Maven sám se nade mnou tyčil s nečitelným výrazem ve tváři. Špičatá koruna jeho otce ho dělala vyšším, jako by mu její železné trny vyrůstaly přímo z lebky. Každý z jejích plamenných jazyků vyrobených ze slitiny černého kovu, stříbra a bronzu se blyštěl. Snažila jsem se soustředit právě na tu hořce povědomou korunu, abych se Mavenovi nemusela podívat do očí. Ale překazil mi to, když zatahal za nějaký další řetěz, který jsem neviděla, jen cítila.

Bílou rukou mě chytil za krvácející zápěstí, tak zvláště něžně. A přestože jsem nechtěla, pohlédla jsem mu do tváře. Nedokázala jsem

se udržet. Jeho úsměv rozhodně nebyl milý. Tenký a ostrý jako břitva, jako by se do mě bílými zuby zakusoval. Nejhorší ze všeho ale byly jeho oči. Její oči. Oči královny Elary. Kdysi jsem si myslela, že jsou chladné jako led. Ale teď už vím své. Nejžhavější oheň hoří modrou barvou a v případě jeho očí tomu nebylo jinak.

Stín plamene. Maven rozhodně žhnul, ale ze stran jako by ho šírala temnota. Kolem očí podlitých stříbrnými vlásečnicemi měl tmavé skvrny. Nespal. Taky vypadal hubenější, než jsem si ho pamatovala, štíhlejší, krutější. Vlasy černé jak prázdnota mu sahaly až k uším. Jejich konečky se začínaly vlnit. Tváře měl stále ještě hladké. Občas zapomínám na to, jak je vlastně mladý. Jak jsme my oba mladí. Velké *M*, cejch, který mi vytetoval ke klíční kosti, mě pod volnými šaty pálilo.

Maven se rychle otočil. Můj řetěz svíral pevně v ruce, takže jsem se musela otočit s ním. Jako měsíc kroužící okolo své planety.

„Pohleďte na tuto vězeňkyni, na toto vítězství,“ napřímil se a zvolal k davu, který se před námi shromáždil. Minimálně tři stovky Stříbrných, šlechticové i neurození, stráže i důstojníci. Byla jsem si až bolestně vědoma přítomných gardistů, které jsem viděla jen periferně. Jejich plamenné uniformy mi neustále připomínaly, že moje klec se rychle zmenšuje. Ani moje stráž složená ze členů rodu Arvenů mě nespouštěla ani na chvíli z očí. Záře jejich bílých uniforem mi přišla oslepující a jejich schopnosti dusivé. Měla jsem pocit, že mě ten tlak způsobený jejich přítomností rozdrtí.

Královův hlas se nesl opulentním prostorem Caesarova náměstí a z davu kolem jako by byla slyšet jeho ozvěna. Někde poblíž tam musely být mikrofony a tlapače, které přenášely králova hořká slova po městě a bez pochyby i po zbytku království.

„Díváte se na vůdkyni Šarlatové hlídky, Mare Barrowovou.“ Bez ohledu na svou situaci jsem se málem rozesmála. *Vůdkyně*. Smrt matky jeho lhaní nezastavila. „Na vražedkyni, teroristku, úhlavního nepřítele našeho království. Dnes tu před námi klečí, odhalená až na krev.“

Znovu trhl řetězem a cukl se mnou dopředu. Musela jsem natáhnout ruce před sebe, abych neupadla. Reagovala jsem jen otupeně a neodvažovala se zvednout zrak. Taková podívaná. Když jsem si uvědomila, jak velkou škodu může tohle malé představení Šarlatové hlídce způsobit, začal mě šírat vztek a hanba. Rudí napříč celou Nortou se budou dívat na to, jak mě Maven ovládá jako loutku na provázku, a budou si myslet, že jsme slabí, poražení, že si nezasloužíme jejich pozornost, snahu ani naději. A přitom snad nic nemůže být dál od pravdy. Nešlo s tím ale vůbec nic udělat, ne teď, ne tady, když jsem balancovala mezi Mavenovou milostí a nemilostí. Vzpomněla jsem si na Corvium, vojenskou základnu, kterou jsme cestou do Kotle viděli v plamenech. Po odvysílání mého projevu tam vypukly nepokoje. Znamenaly snad první závan revoluce? Nebo spíš poslední? Nemám jak to zjistit. Pochybují, že se někdo bude obtěžovat přinést mi noviny.

Cal mě před hrozbou občanské války varoval už dávno, ještě předtím, než jeho otec zemřel, než mu nezbylo vůbec nic kromě bouřlivé blýskající holky. *Povstání na obou stranách*, tak to řekl. Nicméně jak jsem tam stála připoutaná na vodítku před Mavenovým dvorem a jeho stříbrným královstvím, žádný rozkol jsem nevnímala. Ačkoli jsem jim to ukázala, ačkoli jsem jim řekla o Mavenově věznici, o tom, kde skončili jejich milovaní příbuzní, o tom, že král a jeho matka zradili jejich důvěru, stále mě považují za nepřítele. Chtělo se mi z toho křičet, ale věděla jsem své. Mavenův hlas bude vždycky znít silněji než ten můj.

Co když se dívají máma s tátou? Ta myšlenka mě zaplavila novou vlnou smutku a musela jsem se pořádně kousnout do rtu, abych zadržela další slzy. Věděla jsem, že poblíž budou kamery zaostřené na můj obličej. Přestože jsem je necítila, věděla jsem to. Maven by si nenechal ujít příležitost učinit obraz mého pádu nesmrtelným.

Budou se dívat, jak umírám?

Ten obojek mi říkal, že ne. Proč by se obtěžoval s touhle šarádou, kdyby mě chtěl prostě jen zabít? Někomu jinému by se z toho možná

ulevilo, mně se ale sevřel žaludek strachy. Nezabije mě. On ne. Cítila jsem to v jeho doteku. Jeho dlouhé bledé prsty stále ještě svíraly moje zápěstí, zatímco ve druhé ruce držel moje vodítko. Ani v té chvíli, kdy si mě úplně podmanil, se mě nechtěl pustit. Raději bych šla na smrt než být držena v téhle kleci kvůli zvrácené obsesi šíleného kluka, který se stal králem.

Vzpomněla jsem si na jeho dopisy. Všechny končily oním zvláštním příslibem.

Na brzkou shledanou.

Maven hovořil dál, ale jeho hlas mi v hlavě přehlušilo bzučení sršně, který ke mně přiletěl až příliš blízko a mně se napnuly všechny nervy v těle. Ohlédla jsem se přes rameno a přejela očima dvořany shromážděné za našimi zády. Lord Volo z rodu Samosů i jeho syn Ptolemus zářili v nablýskané ebenově černé zbroji. Přes ramena měli přehozené stříbrné šerpy. Jakmile jsem spatřila Ptolema, zatmělo se mi před očima a zmocnil se mě neskutečný vztek. Měla jsem co dělat, abych se po něm nevrhla a neservala z něj kůži zaživa, abych mu neprobodla srdce tak jako on Shadeovi. Zjevně to na mně bylo vidět a on měl tu drzost, aby se na mě jedovatě pousmál. Nebýt toho obojku a strážných, kteří blokovali moje schopnosti, udělala bych z jeho kostí doutnající popel.

Zato jeho sestra, nepřítel, jehož jsem získala už tak dávno, se na mě vůbec nedívala. Evangelina ve své róbě poseté černými krystaly opět vypadala jako zářivá hvězda nelítostného souhvězdí. Nejspíš bude brzy královnou, protože Mavenovi byla zaslíbená už dost dlouho. Dívala se králi do zad a tmavýma očima mu probodávala zátylek. Vtom se trochu zvedl vítr a prohnal se jí lesklou stříbrnou hřívou, kterou jí zavál z ramen na záda, ona ale ani nemrkla. Toho, že na ni zírám, si všimla až po delší době. A i tehdy se na mě stěží podívala. Její pohled byl prost jakýchkoli emocí. Už nejsem hodna její pozornosti.

„Mare Barrowová je vězeňkyně koruny a bude čelit jejímu soudu a soudu Velerady. Za své početné zločiny musí být potrestána.“

Jak asi? říkala jsem si. Dav mu nadšeně zajásal v odpověď. Skládal se ze Stříbrných, ale ne z členů jejich šlechty. Ti, ačkoli si v Mavenově proslovu libovali, mu nijak netleskali. Dokonce se mi zdálo, že někteří ztráceli barvu ve tváři, vypadali našťavaně nebo nasadili kamenný výraz. A žádní víc než přítomní zástupci rodu Merandusů. Jejich smuteční šat protkávala zatracená tmavě modrá barva mrtvé královny. A zatímco Evangelina si mě vůbec nevšímalá, oni ze mě nespouštěli oči. Ze všech stran mě probodávaly jejich planoucí modré pohledy. Bála jsem se, že se mi v hlavě rozezní jejich šepot a jejich hlasy se mi zakousnou do mysli jako červi do shnilého jablka. Místo toho ale dál panovalo ticho. Napadlo mě, že strážní z rodu Arvenů, kteří mě hlídají, možná nejsou jenom mými vězniteli, ale současně mě mají i chránit, blokovat moje schopnosti stejně jako schopnosti těch, kteří by chtěli ty své použít proti mně. Nejspíš na Mavenův rozkaz. Nikdo jiný mi tu nesmí ublížit.

Jenom on.

Jenže mě beztak všechno bolelo. Bolelo mě stát, bolelo mě se hýbat, bolelo mě myslet. Z toho, jak jsme havarovali s letadlem, z toho elektrického generátoru, z té drtivé tíhy, kterou strážní blokovali moje schopnosti. A to jsou jen fyzické rány, škrábance a zlomeniny. Věci, které se po určitém čase zahojí. Což se o zbytku říct nedalo. Můj bratr je mrtvý. Já jsem uvězněná. Netuším ani, co se vlastně stalo s mými přáteli před bůhvíjakou vlastně dobou, když jsem uzavřela tuhle smlouvu s ďáblem. Cal, Kilorn, Cameron, Bree, Tramy. Nechali jsme je na té mýtině, ale byli zranění, bez dopravního prostředku, vystavení na milost nepřátelům. Maven tam klidně mohl poslat libovolný počet zabíjáků, aby dokončili, co on začal. Obětovala jsem se pro ně a ani nevím, jestli to mělo smysl.

Maven by mi to řekl, kdybych se ho na to zeptala. Viděla jsem mu to ve tváři. Zabloudil ke mně očima po každé jedovaté větě, aby zdůraznil každíčkou lež vykonstruovanou pro jeho poddané, kteří k němu

vzhlíželi. Aby se ujistil, že se dívám, že dávám pozor, že ho vidím. Jako dítě, kterým koneckonců je.

Já ho ale prosit nebudu. Ne tady. Ne takhle. Na to mám ještě dost hrdosti.

„Má matka a můj otec zemřeli v boji s těmi zvířaty,“ pokračoval. „Položili své životy, aby udrželi naše království celistvé a vás v bezpečí.“

Ačkoli jsem byla totálně poražená, vrhla jsem po něm rozružený pohled. Jeho oheň se střetl s mým syčením. Oba moc dobře víme, jak jeho otec zemřel. Jak byl zavražděn. Jak se královna Elara dostala Calovi do hlavy a učinila z krále milovaného dědice smrtící zbraň. Jak jsme společně sledovali, jak je Cal nucen stát se jeho katem, jak usekává králi hlavu a ztrácí tak veškerou naději, že někdy usedne na trůn. Od té doby jsem viděla mnoho strašlivých věcí, ale tahle vzpomínka mě pronásleduje neustále.

Z toho, co se stalo královně za zdmi věznice Corros, si moc nepamatuju. Nicméně následný stav jejího těla jednoznačně svědčil o tom, co s lidským tělem provede přímý zásah blesku. Víím, že jsem ji zabila bez váhání, bez výčitek, bez lítosti. Svou zuřící bouří živěnou bolestí z Shadeovy předčasné smrti. Poslední jasná vzpomínka, kterou z bitvy o Corros mám, je jak Shade padá k zemi, probodnutý Ptolemovou jehlou z chladné nelítostné oceli. Ptolemus nějak unikl mému lítému hněvu, ale královna ne. Aspoň jsme se s plukovníkem postarali o to, aby se celý svět dozvěděl, jak skončila, když jsme záběry jejího těla zařadili do našeho vysílání.

Škoda že Maven nemá ani špetku jejích schopností, aby mi mohl nahlédnout do mysli a detailně si prohlédnout, jak přesně jsem jeho matku sprovodila ze světa. Kéž by také cítil tak strašnou bolest ze ztráty jako já.

Když uzavíral svou nacvičenou řeč, díval se na mě a natáhl ruku před sebe, aby dal maximálně vyniknout řetězu, kterým jsem k němu byla připoutaná. Všechno, co dělal, bylo metodické, provedené na efekt.

„A já se zavazuji udělat totéž. Skončuji s Šarlatovou hlídkou a se zrůdami, jako je Mare Barrowová, nebo zemřu ve snaze je vymýtit.“

Tak si zemři, chtělo se mi vykřiknout.

Moje myšlenky ale utonuly v jásání davu. Stovky Stříbrných provolávaly slávu králi a jeho tyranii. Když jsem sem kráčela po mostě, plakala jsem, tváří v tvář tolika lidem, kteří mě vinili ze smrti svých milovaných. Stále ještě jsem cítila, jak mi ty slzy zasychají na tvářích. A chtělo se mi plakat zas, ne smutkem, ale vzteky. Jak tomu můžou věřit? Jak můžou strpět takové lži?

Ale pak mě odvedli pryč jako panenku. Z posledních sil jsem se ohlédla přes rameno ve snaze zahlédnout nějakou kameru, nějaké oči tohoto světa. *Vidíte mě?* prosila jsem. *Vidíte, jak lže?* Začala jsem zuby a přimhouřila oči ve snaze vypadat jako obraz vzdoru, odporu a hněvu. *Jsem blýskající holka. Jsem bouře.* Ale měla jsem pocit, jako by to byla lež. Blýskající holka zemřela.

Bylo to ovšem to jediné, co jsem pro naši věc a pro své milované mohla udělat. Nedovolím, aby mě v poslední chvíli viděli klopýtnout. Ne, zůstanu silná. A ačkoli vůbec netuším jak, musím bojovat dál. I tady, v samotném bříše velryby.

Další škubnutí řetězem mě přinutilo se otočit a stanout tváří v tvář dvořanům. Tváří v tvář chladným Stříbrným, kteří měli tváře podbarvené modrou, černou, purpurovou a šedou barvou, bez života. V jejich žilách kolovaly diamanty a ocel spíš než krev. Nesoustředili se na mě, ale na Mavenu. V nich jsem našla svou odpověď. V nich jsem viděla hlad.

Na zlomek vteřiny se mi toho kluka, který se stal králem osamocným na trůně, zželelo. A pak jsem hluboko v srdci ucítila zrádné zrůdko naděje.

No tedy, Mavene. Jsi v pěkný bryndě.

Mohla jsem jen hádat, kdo nakonec udeří první.

Šarlatová hlídka, nebo urození pánové a dámy, připravení podříznout Mavenu hrdlo a sebrat mu vše, pro co jeho matka zemřela?

Jakmile jsme vystoupali po palácových schodech, předal mé vodítko jednou z Arvenů a utekl dovnitř. Zvláštní, tolik si mě přál získat zpátky a zavřít do svého vězení, ale jakmile mohl, odkopl mě, aniž by se na mě třeba jen podíval. *Zbabělec*, říkala jsem si. Nedokáže se na mě podívat, pokud to není jen naoko.

„Dodržel jsi svůj slib?“ zeptala jsem se bez dechu. Můj hlas zněl po několika dnech mlčení jaksi chraplavě. „Jsi muž, který drží slovo?“

Ani mi neodpověděl.

Ostatní dvořané nás následovali dovnitř. Kráčeli v dokonale nacvičeném pořadí založeném na komplikovaných pravidlech a společenském postavení. Já jediná nezapadala, šla jsem přímo za králem, jen pár kroků za místem, na kterém měla kráčet královna. A přitom jsem tomu titulu nemohla být vzdálenější.

Prohlédla jsem si většinu ze svých hlídačů v naději, že v něm najdu ještě něco krom slepé loajality. Na sobě měl bílou uniformu, pevnou, neprůstřelnou, zapnutou až vysoko ke krku. Lesklé rukavice, nikoli z hedvábí, ale z plastu, z gumy. To mě zarazilo. Přestože uměli blokovat moje schopnosti, nehodlali nic riskovat. I kdyby se mi podařilo propašovat skrz jejich neustupující blokádu třeba jen jiskřičku, jejich ruce by zůstaly chráněné a oni by mě tak mohli udržet spoutanou a uvězněnou. Velký strážný se na mě ani nepodíval, neustále hleděl před sebe a plně se soustředil. Druhý se tvářil úplně stejně, jen vedle mě kráčel z druhé strany, v identickém tempu jako jeho bratr nebo bratranec. Jejich holé hlavy se jen leskly a připomněly mi Lucase Samose. Toho milého strážce, mého přítele, kterého popravili jen proto, že existuju. A taky proto, že jsem ho zneužila. Tehdy jsem měla štěstí, že mi Cal přidělil tak slušného Stříbrného. A uvědomila jsem si, že mám vlastně štěstí i teď. Nevšimavé strážné bude snadnější zabít.

Protože budou muset zemřít. Nějak. Nějakým způsobem. Pokud mám uprchnout, pokud chci znovu získat svůj blesk, pak představuji první překážku. Ostatní nebude těžké uhádnout. Mavenovi gardisté,

ostatní strážní rozmístění v paláci a samozřejmě sám Maven. Nemůžu z paláce zmizet, aniž bych za sebou nechala jeho tělo. Nebo aniž by tam zůstalo to moje.

Napadlo mě, že bych ho mohla zabít. Že bych mu mohla přehodit kolem krku svůj řetěz a vyždímat mu život z těla. Takové myšlenky mi pomáhaly zapomenout, že každý krok mě odnáší hlouběji a hlouběji do paláce. Po bílém mramoru, mezi pozlacenými stěnami, pod desítkami lustrů plných krystalů vyřezaných do tvaru plamenů. Stejně krásné a stejně chladné, jak jsem si pamatovala. Vězení se zlatými zámky a diamantovým mřížovím. Uklidňovala jsem se, že aspoň nebudu muset čelit jejímu nejzuřivějšímu a nejnebezpečnějšímu správci. Že stará královna je mrtvá. A přesto mi vzpomínka na ni stále ještě naháněla husí kůži. Elara z rodu Merandusů. Její stín mi proběhl hlavou. Kdysi se mi hrabala ve vzpomínkách. A teď se stala jednou z nich.

Vtom se mi do zorného pole dostala nějaká postava v brnění, protáhla se kolem mých strážných a postavila se mezi mě a krále. Muž s námi držel krok – musel to být nějaký věrný strážce, ačkoli neměl masku ani uniformu gardistů. Nejspíš poznal, že si představuju, jak Mavenu škrtím. Kousla jsem se do rtu a připravila se na ostré bodnutí útoku nějakého zaříkávače.

Ale nic. Tenhle nebyl z rodu Merandusů. Zbroj měl temně černou, vlasy stříbrné a pleť měsíčně bledou. A když se na mě ohlédl, jeho oči byly prázdné a černé.

Ptolemus.

Aniž bych věděla, co vlastně dělám, vrhla jsem se na něj ve snaze ho kousnout. Bylo mi jedno, co bude, hlavně když po sobě zanechám stopu. Jestlipak chutná stříbrná krev jinak než ta rudá?

To jsem neměla šanci zjistit.

Vodítko mnou trhlo zpátky tak silně, až jsem se zaklonila a spadla na zem. O trochu silnější šknutí a byla bych si zlomila vaz. Praštila jsem se do hlavy o mramorovou podlahu a zatočila se mi hlava, ale ne

dost na to, abych zůstala ležet. Otočila jsem se na břicho a zaostřila na opancéřované nohy, které se ke mně otočily, vrhla se tentokrát po nich a nechala sebou znovu cuknout.

„To stačí,“ sykl Maven.

Zastavil se, aby se podíval na mé chabé pokusy o nějakou pomstu. I zbytek procesí zůstal stát, přičemž spousta z jeho členů se shromáždila kolem, aby se podívali, jak se ta rudá krysa zbytečně snaží.

Najednou jako by mě obojek začal škrtit víc a víc. Zalapala jsem po dechu a chytila se za hrdlo.

Maven se jen dívá, jak mě pomalu dusí. „Evangelino, řekl jsem, že to stačí.“

I přes obrovskou bolest jsem se otočila, abych ji viděla. Stála za mnou, jednu dlaň sevřenou v pěst. Stejně jako Maven nespouštěla oči z mého obojku. Jak se utahoval, pulzovalo v něm. Muselo to být v rytmu tlukotu jejího srdce.

„Dovol mi se jí zbavit,“ zašeptala. Možná jsem se přeslechla. „Dovol mi se jí zbavit tady a teď. Propuště její strážce a já zabiju ji i ten její blesk.“

Zavrčela jsem na ni jako to zvíře, kterým podle nich jsem. „Zkus to,“ sykla jsem a celým srdcem jsem toužila, aby s tím Maven souhlasil. I přes svoje zranění, dny strávené v tichu, všechny ty roky tréninku, které měla tahle magnetronka navíc, jsem toužila po tom, co nabízela. Už jednou jsem ji porazila. Dokázala bych to znovu. Byla by to aspoň šance. Lepší než v jakou bych jinak mohla doufat.

Maven odtrhl oči od mého obojku a zpražil svou zaslíbenou palčivým pohledem. Poznávala jsem v něm tolik z jeho matky. „Zpochybňuješ snad rozkaz svého krále, lady Evangelino?“

Pod jejími vínově nalíčenými rty jsem zahlédla záblesk zubů. Chvilí se zdálo, že jí spadne z tváře maska dvorských mravů, než ale stačila říct něco, čím by se odsoudila, její otec se nepatrně pohnul, jen tak, aby se jí otřel rukou o paži. Jeho poselství bylo jasné. *Poslechni.*

„Ne,“ zavrčela a myslela tím *ano*. Pak se mírně uklonila. „Vaše Veličenstvo.“

Můj obojek se vmžiku opět roztáhl. Možná byl dokonce volnější než předtím. Malé štěstí, že Evangelina nebyla tak důsledná, jak se snažila zdát.

„Mare Barrowová je vězeňkyní koruny a koruna s ní učiní, co uzná za vhodné,“ zopakoval své výbušné snoubence Maven. Pak přelétl po dvořanech očima, aby o významu jeho slov nemohl nikdo pochybovat. „Smrt by pro ni byla příliš dobrá.“

Mezi šlechtici se rozlehlo tiché šeptání. Slyšela jsem v něm sice i opozici, ale převládal souhlas. *Zvláštní*. Myslela jsem, že by mě nejradši všichni poslali na tu nejhorší možnou popravu a nechali mě napíchnout na kůl, kde by si na mně pochutnali supi, a moje krev by odplavila jakoukoli pozici, kterou si Šarlatová hlídka za dobu svého boje snad získala. Ale nejspíš si pro mě přáli něco ještě horšího.

Něco ještě horšího.

Tak to říkal Jon. Když se mi podíval do budoucnosti. Když viděl, kam vede moje cesta. Věděl, co mě čeká. Věděl to a řekl o tom králi. Koupil si místo po Mavenově boku za život mého bratra a mou svobodu.

Našla jsem si v ho v okolním davu. Všichni ostatní se mu zdaleka vyhýbali. Jeho oči rudě žhnuly. Předčasně zešedivělé vlasy měl svázané do hladkého ohonu. Další novokrevný mazlíček Mavena Calora, ovšem neviděla jsem, že by tenhle na sobě měl nějaká pouta. To proto, že Mavenovi pomohl překazit naši misi na záchranu dětské legie ještě dřív, než vůbec začala. Že mu řekl o naší cestě i o naší budoucnosti. Naservíroval mě tomu chlapečkovi, který se stal králem, v dárkovém balení. Všechny nás zradil.

Samozřejmě že on na mě celou tu dobu zíral. Nečekala jsem, že by se mi za svoje činy omluvil, a dobře jsem dělala.

„A co výsledky?“

Ten hlas jsem nepoznávala. Přicházel odněkud zleva. Tvář jsem ale znala.

Samson Merandus. Zápasník vycvičený pro boj v aréně, lýtý zaříkavač a bratranec zemřelé královny. Protáhl se až ke mně a já bezděky o krok couvla. V jiném životě jsem se dívala, jak svého soupeře v aréně přiměl k tomu, aby se vlastnoručně ubodal k smrti. Kilorn seděl vedle mě, díval se, tleskal a užíval si posledních pár hodin svobody. Pak jeho mistr zemřel a celý náš svět se změnil. Naše cesty se změnily. A já teď ležela jak dlouhá, tak široká na bezchybném mramoru, prochládlá a krvácející, míň než pes u nohou Stříbrného krále.

„I ten by pro ni byl příliš dobrý, Vaše Veličenstvo?“ Zeptal se Samson a ukázal na mě jedním bílým prstem. Pak mě chytil za bradu a přinutil mě zvednout oči. Musela jsem se ovládat ze všech sil, abych ho nepokousala. Nechtěla jsem dát Evangelině další záminku k tomu, aby mě mohla uškrtit. „Pomyslete na to, co viděla. Na to, co ví. Je jejich vůdkyní. A klíčem k odhalení jejich prokletého druhu.“

To se pletl, přesto se mi ale rozbušilo srdce. Věděla jsem dost na to, abych mohla Hlídce vážně uškodit. Před očima mi probleskl Tuck, plukovník a dvojčata z Montfortu. Infiltrované legie. Města. Pašeráci, kteří křížovali krajinu a převáželi uprchlíky do bezpečí. Všechna úzkostlivě strážena tajemství, která budou brzy odhalena. Kolik lidí asi ohrozí informace, které ode mě získají? Kolik jich zemře, až mě zlomí?

A to jsou jen vojenské informace. Ještě horší to bude, až proniknou do tmavých koutů mé mysli, kde číhají mí nejhorší démoni. Třeba Maven. Princ, kterého jsem si pamatovala a kterého jsem milovala a přála si, aby byl skutečný. Nebo Cal. To, co jsem udělala, abych si ho udržela, to, co jsem záměrně ignorovala, a to, co jsem si nalhávala o jeho loajalitě. Stud a moje vlastní chyby mě požíraly zevnitř. Nemohla jsem dovolit, aby se k těm věcem Samson nebo Maven dostali.

Prosím, chtěla jsem žadonit. Ale mlčela jsem. Bez ohledu na to, jak moc jsem Mavena nenáviděla a jak moc jsem toužila po tom, aby trpěl,

jsem věděla, že je mojí nejlepší šancí. A kdybych ho prosila o milost před jeho nejsilnějšími spojenci a nejhoršími nepřáteli, akorát bych ještě oslabila už tak dost slabého krále. Tak jsem zůstala zticha, nevšímal si Samsonova sevření a snažila se soustředit jen na Mavenovu tvář.

Naše oči se na prchavou, a přesto zdánlivě nekonečnou chvíli střetly. „Máte své rozkazy,“ vyštěkl ostře a kývl na mé strážce.

Muži se mě chopili, aby mě zvedli na nohy. Jejich sevření bylo pevné, ale ne bolestivé. Pak mě s pomocí řetězu vyvedli z davu pryč. Nechala jsem všechny za zády. Evangelinu, Ptolema, Samsona i Mavenu. Ten se otočil a zamířil opačným směrem, k té jediné věci, která ho ještě mohla hřát.

K trůnu zamrzlých plamenů.